

58 sestavkov v vezani in nevezani besedi. Splošni značaj vseh pesmij je žalosten: žaluje, kliče k sebi smrt, rad bi imel krila, da odleti v neznane dalje, javka zaradi minulosti in ne veruje bodočnosti; ljubi prirodo in mrzi meščanski šum. Kritika je te prvence dobro sprejela.

Jubilej bolgarskega časopisja.

Malega srpana je obhajalo bolgarsko časopisje petdesetletnico. Prvi bolgarski list „Ljuboslovie“ se je izdajal v Smirni v Mali Aziji. Začetnik njegov je bil Kostantin Fotinov, rojen v mestu Samokovu. Hodil je v grško šolo in bil potem učitelj grškega učilišča v Smirni. Misel za proslavo 50letnice je sprožil list „Jugozapadna Bolgarija“. No o načinu se niso mogli précej zjediniti. Jeden je predlagal, da se proslavi s shodom časnikarjev in ustanovi občje časnikarsko društvo v prestolnici; a drugi so mislili, da bi bilo lepše in primernejše, da se ta 50letnica obhaja v rodnem mestu Fotinova, v

Samokovu; tretji so mislili zopet na Carigrad, kjer ležé mrtvi ostanki prvega časnikarja bolgarskega. Ko so se tako dogovarjali, objavi hipoma „Bolgarska zbirka“ naznanilo, da je prva številka „Ljuboslovie“ izdana že leta 1842. in tako bi bila slavnost zamujena za dve leti. No slavnost se je vendar obhajala, ker je Fotinov izdal naslednjo številko v mal. travnu 1844. in na tej stoji „štev. 1.“; torej je številka iz l. 1842. samo poskus. Svečanost se je obhajala dné 10. mal. srpana, da so se je mogli udeležiti učitelji, kateri obdelujejo dober del bolgarskegu časopisja. Obravnavati se je imelo vprašanje o bolgarskem literarnem fondu in o splošnem napredku bolgarskega časopisja. Za prvi dan je bila določena cerkvena in zunanja svečanost v spomin Fotinovu, a za tretji dan sestanek v Samokovu, kjer se je na njegovi rodni hiši postavila marmorna spominska plošča. Gledé na to priliko ima iziti tudi zbornik izvornih bolgarskih del. Več nismo mogli zvedeti.

U m e t n o s t.

Glasba.

Hrvaška Lira. *Sbirka popievaka u narodnom duhu, glasbotvorio: F. S. Vilhar.* Str. 43. Cena 1 fl. 80 novč. — Treba, da opozorim slovenski svet na to zbirko samospjevov s spremljevanjem glasovirja, ne le zato, ker jih je zložil naš rojak, daleč znani Vilhar, ampak ker je zbirka res vredna, da jo sprejmó slovenski ali hrvaški domoljubi. Šestnajst hrvaških pesem je v zbirki, največ erotične vsebine, pa so zložene v takem duhu, da se bodo vsakomur prikupile. Napevi so prav preprosti, ravno tako tudi spremljevanje na glasovirju; večkrat celó čuješ prav narodno pesem, seveda v umetni obliki. Ne veš, katera je lepša, vendar ti bodo menda najbolj povšeči: resna žalostna „Zlata kupa“, za katero je prav nasprotna „Blago si ga meni“, ta razkriva vso srečo in zadovoljstvo ljubečega srca. Žalost po pretekli mladosti ti pa opisuje prenežna pesemca: „Veni cviete“. Ne bom opisoval ostalih, omenjam le še ono: „Puško moja“, katera se mi zdi, da je biser med vsemi. Napev se povsem strinja z vsebino pesmi, v kateri se junak razgovarja s svojo puško in spominja bojnih dnij. Tu je vse resno, junaško. Zdi se ti, kakor da čuješ starega pevca goslarja. Naš rojak se je pokazal v tej zbirki kot pravi umetnik, pokazal je, da je umel duha hrvaške narodne pesmi, pa je na tem temelju sezidal nekaj umetniškega pa tudi narodnega. Ni čuda, da hvali to zbirko še celó najboljši poznavalec narodnih pesmij, namreč ostri Fr. Ks. Kuhač. Pesmi so pisane natančno, kakor je sploh pri Vilharju navada, izdanje je lepo

in lahko se čita. Želimo le, da se zbirka razširi in povsod udomi mesto kakovih ptujih spak, katere se popevajo tako rado.

Kolo. *Sbirka hrvatskih i slovenskih mužkih sborova. Izdalo hrvatsko pjev. društvo „Kolo“ u Zagrebu. Uredio Nikola pl. Faller.* Str. 400. Cena 1 fl. 50 novč. — Dolgo so hrvaški pevci pogrešali priročne zbirke, v kateri bi bile zbrane vse bolj znane pesmi za moške glasove. „Bisernica“, katero je izdalo v dveh delih semeniško pevsko društvo „Vienac“, služila je le nekoliko tej potrebi. Nekaj, ker je prvi del, v katerem so bile ravno najbolj priljubljene pesmi, bil že davno do cela razprodan, nekaj, ker ni bilo v drugem delu mnogih pesmij, katere se rade pojó, nekatere so pa tudi težko porabljive. Pevsko društvo „Kolo“, ki je izdalo to zbirko, zadovoljilo je kolikor toliko tej potrebi, ker nam je podalo 131 najbolj znanih in priljubljenih hrvaških in slovenskih pesmij. Prednost ima ta zbirka tudi v tem, ker nam podaje partiture, katere so za vsakega zanimive in storé zbirko bolj porabno. Največ pesmij v knjigi je zložil pokojni Jurij Eisenhuth, kateri je bil dolgo časa marljiv predsednik „Kolu“. „Kolo“ je izdalo zato največ njegovih, da mu postavi majhen spomenik in njegove pesmi otme pozabljivosti. Eisenhuth je bil res jako priljubljen skladalec, dasi so njegovi zbori večkrat jako težki. Poleg Eisenhutha ima častno mesto najplodovitejši hrvaški skladatelj Zajc. Njegove pesmi so nekatere mnogo vredne, dasi se pri nekaterih tudi pozna naglica, s katero dela, in včasih tudi površnost. Dobro bi bilo, da slavni skladalec izdá jedenkrat svoje izbrane, na novo